

עלי להעביר מזוודה מלאה מסמכים וסכום כסף נכבד. המשימה האמיתית שלי היתה לשאת מזוודה בגודל 50 X 60 מלאה מסמכים מזויפים ואת סכום הכסף הנכבד ולהביאם לליאון שם היה אמור משהוא להמתין לי מיד עם רדתי מהרכבת ואני הייתי אמורה לחזור לפריז ברכבת הראשונה. מאוד פשוט. אלא שהרכבת עצרה מעט לפני התחנה של MOULIN מולן היתה העיר שבה היה הגבול שבין שני אזורי צרפת (האזור החופשי והאזור הכבוש) ושבה תמיד נעשו ביקורות רציניות ביותר. לרכבת עלו אנשי המיליציה והגרמנים ובדקו את מסמכי הזיהוי ושמרו את תעודותיהם של הצעירים וביניהם את שלי. נאלצנו לרדת במולן. לקחתי את התיק שלי ואילו את המזוודה השארתי במקומה מעל למושב. אבל משהו מאוד מנומס, העיר לי "עלמה צעירה את שוכחת את המזוודה שלך". הגרמני שבידו היתה תעודת הזהות שלי והוראת המשימה לקחת את המזוודה. ידעתי ששעתי האחרונה החלה לצלצל. סיפרתי את שקרי וביקשתי להשאיר את המזוודה אצל שוער הרכבת. שוב פעם, המדים וסרט הצלב האדום היו מושיעי. אותו גרמני דיבר קצת צרפתית וללא בעיות הוא השאיר את המזוודה אצל השוער. אבל את הקבלה הכניס לכיסו. דבר שכמובן לא היה טוב עבורי. הוא הוביל אותי למפקדה שם המתנתי לתורי עם כל הצעירים הרבים שנתפסו. נקראתי למשרדו של קצין גבוה והמתורגמן תרגם לי את השאלות שכמובן נשאלו בגרמנית. מה שנתן לי מספר שניות למחשבה. התיק שלי רוקן מתוכנו והוחרם. יתכן והמדים של הצלב האדום שלבשתי השפיעו במקצת על הקצין שכן החקירה לא היתה קשה במיוחד אבל הוא רצה בכל זאת לבצע אימות של מסמכי. מאחר והשעה היתה כבר מאוחרת ומשרדי משטרת המחוז היו כבר סגורים הוכנסתי לכלא של מולן. קשה בגיל 19 לאחר ארבע שנות מחתרת וכל כך קרוב לסוף המלחמה לדעת שהינה מחר יהיה יומי האחרון. תעודת הזהות שלי היתה תעודה של מחוז פריז אשר במעבדתנו גורדה, נצבעה ונעשתה מחדש עבורי. תעודה זו היתה שייכת ליהודי שנפטר.

איזה צער עבר עלי באותו לילה במיוחד עבור הורי. אינני זוכרת שום דבר מבית הסוהר או מהתא. חלל ריק במוח. לעומת זאת אני זוכרת היטב את בית העיריה. בבוקר שני גרמנים באו והובילו אותי למשטרת המחוז שבבית העיריה. אני זוכרת היטב, אפילו היום, את אותם כמה מדרגות שצריך היה לעלות הייתי בטוחה שלא ארד אותם יותר. אחד הגרמנים מסר את תעודת הזהות שלי והפקיד ביקש שנחזור אחר הצהריים. הוחזרתי לכלא. אחר הצהריים באו שני גרמנים אחרים להוביל אותי למשטרת המחוז. הפעם הייתי בטוחה שזה הסוף. באותה תקופה קשה היה לבצע בדיקה של מסמכים ולקבל מידע בטלפון מתחנת משטרה אחת לשנייה. בלתי יאומן אבל נכון. הפקיד החזיר לי את תעודותי ובחיוך אמר לי "עלמתי, התעודות שלך בסדר גמור". תעודה זו שנמצאת ברשותי עד היום, נושאת חותמת של מולן מתאריך 16 למאי 1944. אפילו היום קשה לי לתאר את שמחתי. נתקלתי בפקיד "מחתרתי", אבל עדיין לא הייתי משוחררת. החיילים הובילו אותי למפקדה שם הוחזרו לי ללא בעיות התיק, הכסף והוראת המשימה. למרות הסכנה והפחד, החלטתי לחזור לשוער של תחנת הרכבת כדי לקחת את המזוודה. הינחתי שתי חבילות של סיגריות על השולחן וללא שום בעיות קיבלתי אות חזרה. בדיוק לפני העליה לרכבת, המליציה והגרמנים עשו שוב בדיקת מזוודות ומסמכים. הסעם עם החותמת הטריה שהיתה מוטבעת על מסמכי, עברתי ללא שום בעיות. ברגעים קריטיים כאלו, החיים או המוות תלויים בחבל דק, הגורל הוא שמושך עבורנו את הקלף הטוב או הרע.

נסעתי לליאון, לא היה לי יותר איש קשר, לא כתובת ולא שם. בוודאי ידעו שנעצרתי. בעיתונים היה כתוב שבדיוק לפני מולן המחתרת הפציצה רכבת עם חיילים וצפויה נקמה. חברי ידעו את ההמשך. אסור היה לנו לרשום כתובות. אני זכרתי בעל פה את כתובתה של ידידתי מרי טגיידלר שגרה היום בנתניה ואשר התגוררה עם משפחתה בפרפרי ליון. הלכתי להפתיע אותה. הייתי